

Víz, víz, tiszta víz... Folyik a csapon bőven, néha mégis elmélázok azon, hogy én még ahhoz a generációhoz tartozom, akik gyerekkorukban érezhették a bőrükön azt, hogyha a tömbházban órákig, sőt napokig nem volt meleg víz, vagy még hideg sem.

Az ember a nyomorúságban sok mindent megtanul,

illetve a jólétben sok mindent nem vesz észre. Harminc évvel ezelőtt a Kerekerdőn vagy a Kövesdomb alatt **simán beleittunk a patakba**, aztán a kilencvenes években a csapból is alig mertünk inni. Az akkori rendszer abszurd takarékoskodásra nevelt, pedig sokszor az sem volt, amiből takarékoskodni. Villanyból hogy tankoltunk volna fel egy tömbházlakásban..?

Vízből viszont fel lehetett. Gyermekkorunkban a kád nagyon sokszor „tele volt fogva” vagy „bidonokban” lehetett hordani a vizet a lakótelepi csorgókról, amiből lehetett gazdálkodni. Én még emlékszem „vízorra” is, csak az nem az élelmiszerüzlet előtt volt, hanem például az unitárius temető melletti csorgónál vagy a Kút utcai (innen a név egyébként) karos kút előtt kígyózó, vedrekkel szegélyezett embersorra. **Nem volt jó élmény, higgyék el.**

Éppen ezért tűnt nagyon abszurdnak, hogy szerdán,

a víz világnapjára ébredve

azzal kellett szembesülnöm, hogy még mindig nem jön a csapon víz. [Előző délután sem jött.](#) Aztán később mégis jött,

[megoldódott a helyzet,](#)

csak az a baj, hogy az ilyenfajta meglepetéseket nem lehet kizárni. Hiába van felújított víztisztítója a városnak, egy-egy üzemzavar mégis képes olyan állapotot előidézni, ami megbénítja a város egy részét.

Most csak a vízről beszélünk, de gondoljanak csak bele abba, hogy néhány hónappal ezelőtt hány kényszerű áramszünet volt a városközpontban, illetve **mi történt volna, ha egy olyan kemény január-februárban, mint amilyent magunk mögött hagytunk, napokig szünetel a gázszolgáltatás..?**

A gyerekkori, tinédzserkori tapasztalat, valamint szüleink emlékei arra köteleznek, hogy ezekben a nem várt helyzetekben se pánikoljunk be – vannak megelőző módszerek is. Például a konyhában mindig tartok egy nagy fazék „fogott” vizet, ami egy ilyen krízishelyzetben és kézmosásra, „macskamosdásra” elég, **kávét pedig ásványvízből is lehet főzni. Sőt, fogat mosni is lehet vele, kifejezetten érdekes.**

Mindig van néhány szál kisebb- nagyobb gyertya, aminek a fényét egy-két tükörrel sokszorozni lehet, s gyufa is állandóan van a lakásban. Nem én találtam ki ezeket, csak megtanultam – és ezekhez hasonlóan nagyon-nagyon sok olyan gyakorlati tudnivaló van az életben a vészhelyzetek elkerülésére, enyhítésére, hogy csak győzzük megtanulni. **Nagyszüleink, szüleink napokig tudnának mesélni túlélési vagy álcázási technikákról**, amik legtöbbször pofonegyszerűek, csak jókor és jó helyen kell alkalmazni őket.

Mert az ember nyomorúságában kreatív

– annyira, hogy az a mai generációk számára talán elképzelhetetlen. A szükség nagy úr, tartja a mondás és sok mindenre megtanít.

És igen, az lenne a legjobb, ha nem lenne szükségünk arra, hogy a víz- vagy gázszünethez kapcsolódó túlélési technikákat nem kellene megtanulnunk. Az lenne jó, ha nem ezekhez a dolgokhoz kellene alkalmazkodnunk, ha nem lebegne Damoklész kardjaként fejünk felett a veszély, hogy egy gombnyomással, **egy pár centis vaslemez elmozdításával omlik az egész**

rendszer.

És éppen azért nagyon fontos, hogy odafigyeljünk a környezetre, hogy a szemetet ne a folyópartra dobjuk, s a ganyélevet ne eresszük bele – bármennyire is unalmasak ezek a dolgok, sajnos nem lehet eleget ismételni. **Meg kéne tanulni értékelni azt, amink (még) van, mert egy idő után nemcsak az idelátogatók számára lesz kincs az itteni levegő és víz, hanem számunkra, ittlakók, ittmaradók számára is.**

Nem kellene függenünk senkitől és semmitől. Az ilyen állapotot elméletileg szabadságnak nevezik. Neveznénk.